

Вяра

Неделя седма след Възкресение, на светите Отци от Първия Вселенски събор

Свети Николай Мирликийски Чудотворец, зашлевява шамар на Арий и посрамва еретика на Първия Вселенски събор. Фрагмент от стара стенопис. Косово, Сърбия

Искайте, и ще ви се даде, хлопайте, и ще ви се отвори
(Мат. 7:7)

Благослови, отче!

Кой християнин не ще се почуди сега на Христовото милосърдие, с което Той претърпя за нас толкова мъки и охулвания, които нарича слава, както сега ще чуем ясно от Евангелието.

Евангелие от Иоан, зачало 56

В онова време Иисус дигна очи към небето и рече: Отче! дойде часът: прослави Сина Си, за да Те прослави и Син Ти, според както си Му дал власт над всяка плът, та чрез всичко, що си Му дал, да даде тям живот вечен. А вечен живот е това, да познават Тебе, Едного Истиннаго Бога, и пратения от Тебе Иисуса Христа, Аз Те прославих на земята, свърших делото, що Ми бе дал да изпълня. И сега прослави Ме Ти, Отче, у Тебе Самия със славата, що имах у Тебе преди свят да бъде. Явих Твоето име на човеците, които си Ми дал от света, те бяха Твои, и Ти Ми ги даде, и спазиха Твоето слово. Сега разбраха, че всичко, що си Ми дал, е от Тебе, защото словата, що си Ми дал, предадох им ги, и те приеха и разбраха наистина, че съм от Тебе излязъл, и повярваха, че Ти си Ме пратил. Аз за тях се моля, не за цял свят се моля, а за тях, които си Ми дал, защото са Твои. И всичко мое е Твое, и Твоето Мое, и се прославих в тях. Не съм вече в света, но те са в света, а Аз ида при Тебе, Отче Светии! Опази ги в Твоето име, тях, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние. Когато бях с тях на света, Аз ги пазех в Твоето име, ония, които си Ми дал, опазих, и никой от тях не погина, освен погибелния син, за да се сбъдне Писанието. А сега ида при Тебе и казвам това в света, за да имат в себе си Моята радост пълна. (Йоан. 17:1-13)

ТЪЛКУВАНИЕ И ПОУЧЕНИЕ

Христос отправил тази молитва към Своя Бог Отец само, за да ни покаже пример и да ни научи да се молим. В тази Христова молитва има три неща: славословие, благодарение и молба. След славословието и изказването на благодарност, към Бог Отец за това, че Му е дал власт над всяка плът, се помолил и да Го прослави. И не само за Себе Си се молил да Го прослави, но и за апостолите. Затова и ние, когато се молим на Бога, трябва да Му принасяме славословие, благодарност и просба, за да получим спасение и всяко друго благо. В древността всички праведници са познавали това задължение.

Авел за слава Божия и в знак на благодарност към Него Му принесъл в жертва най-тлъстите си първородни овце. След Авел Енох славословел Бога и Му благодарял. След Енох Ной славословел Бога и Му благодарял, и Му принесъл жертва от всички чисти животни и птици. Така и Авраам с цел славословие и благодарене на Бога направил на Бога жертвеник и Му се помолил. Така постъпил и синът му Исаак. Така и Иаков направил стълб, излял върху него елей и се помолил на Бога. А след тях много човеци се научили на тези добри дела, а когато хората почнали да нехаят за тези неща, Бог се явил на Синайската планина и дал на Моисей закон на две каменни плочи, тогава постановил хората да принасят различни жертви за своето спасение, да принасят на Бога дар и жертва от първородните агънца и от своите плодове за слава Божия, за очистване от греховете и за здраве. Но всичко това било образ и сянка на сегашната нова благодат. Защото когато древната сянка на закона премина и дойде Христос, истинската благодат, и се закла, като жертва за всички човешки грехове, тогава всички древни жертви вече се прекратиха и престанаха и бе узаконена безкръвната жертва, светата Литургия, по време на която принасяме на Бога истинска жертва - Тялото и Кръвта Христови. И с тази служба славословим Бога, благодарим Му и Му се молим да ни прости греховете. Макар да не бе необходимо Христос, като безгрешен Бог да се моли, Той все пак се моли много пъти: веднъж - на планината, втори път - във Витания над Лазар, в Гетсиманската градина и на Кръста, и така със самата молитва издъхна. На Христос не Му е необходима молитва, понеже е Бог. Но Той правел това, за да ни научи да се молим на Бога. И когато сме в някоя скръб или нужда, да вдигнем ръце и очи към Бога и да искаме милост, спасение и помощ, защото без Неговата помощ не можем да извършим никакво добро. Той ни укрепва и урежда делата ни. За това трябва да Му се молим да ни отвръща от злото и от греха и да ни насочва към доброто.

Защото без молитва не може да се получи прошка, както Сам Христос казва: Искайте и ще ви се даде (Мат. 7:7), но когато искате, имайте и вяра, че ще получите онова, което искате, и тогава ще ви се даде. Който иска с вяра, получава, защото всичко е възможно за вярващия. Анна се моела с вяра за чедо и Бог и дал син Самуил, който стана голям пророк. Пророк Илия се моли с вяра и заключи небето да не пуска дъжд три години и шест месеца и пак се моли с вяра и го отключи, с такава молитва възкреси сина на сарептската вдовица, с такава молитва пророк Даниил затвори устата на лъвовете. С такава молитва тримата юноши угасиха огнената сила. Ако ли пък кажете, че те са били свети хора и за това Бог ги е слушал, аз ви уверявам, че Бог слуша и грешниците, когато Му се молят с покаяние и вяра, както послуша цар Давид, когато беше извършил беззаконие, грешният Езекия, несправедният митар, разбойникът на кръста, Мария Египетска и още много други. Но някой ще каже: „И ние се молим много пъти на Бога, а Той не ни слуша“. Правилно казвате, че Бог не ви слуша. Но я измерете вярата си, изчистете сълзите си, изследвайте молитвите си и вижте дали се молите с несъмнена вяра и дали искате онова, което е угодно на Бога и полезно за нас, и тогава ще разберете защо Бог не ви слуша. Бог ни е заповядал да искаме от Него само Небесното царство, а другото, което ще ни трябва, Той е казал, че ще ни го даде, без да Му го искаме. А ние не постъпваме така и не искаме Небесното царство, а искаме светски неща: богатство, слава, достойнство и други подобни, които лесно могат да ни увредят и да ни погубят душата. За това Бог не ни слуша когато се молим. Много пъти виждаме как малки деца с голям плач се молят на майка си да им даде нож, но майката не ги слуша и не им дава нож, защото знае, че детето, понеже не разбира, може да се пореже или да се заколи с ножа. Така и Бог не ни слуша, когато Му се молим за ненужни неща, нито ни дава каквото Му искаме, за да не си погубим душата. Има много хора, които се молят на Бога, но

само с тялото си, а оставят ума си на пазара или по други светски дела. А някои се молят само с уста, а пък сърцето им иска друго. С устата си казват: „Господи, прости ни греховете, както и ние прощава ме на онези, които са съгрешили против нас“. А с ума си мислят как да отвърнат на враговете си. С уста казват: „Избави ни от лукавия“, а с ума си мислят лукавство и зло. С уста казват: „Господи, дай ни чисто сърце“, а с ума си мислят какъв мръсен грях да извършат. Ето така се молят много хора, но това не е молитва, а грях и смраден дим пред Бога, а истинската молитва е, както е казал Христос: когато се молим на Бога, да отвърнем ума си от лоши мисли, да възпрем езика си от лоши думи, очите си - от съблазнителни гледки, и цялото си тяло - от лоши похоти и светски нечистоти, и да приковем целия си ум към Бога. Като се молим така, и Бог ни чува. Но някой може да каже: „Когато се моля на Бога, искам умът ми да бъде прикован към Бога, но той не се спира, лети, като крилат, тича във всички посоки и ми донася всякакви лукави помисли“. Причината тук не е в ума, а в нашата воля. Когато имаме страх Божий и заградим с него ума си, за да слуша внимателно онова, което четем с устата си пред Бога, тогава умът не може да ходи и да тича нашироко, докато продължава молитвата. И така, който се моли със страх Божий, молитвата му възлиза пред Бога като благоуханен тамян и му донася от небето Божиата милост и опрощение на греховете. За това трябва да се молим с такъв ум и с такава вяра, както ни заповяда Иисус Христос, Синът Божий и истинският Бог, ако искаме да получим каквото искаме.

ЗА СВЕТИТЕ ОТЦИ

Днес чествуваме паметта на триста и осемнадесетте свети Отци, които са се събрали в град Никея по времето на цар Константин против Богохулния александрийски презвитер Арий, който твърдял, че Христос не е Бог, нито е равен на Отца, а е обикновен човек, за което Александрийският

патриарх Петър го изгонил от Божията Църква, а след това той започнал явно да хули Бога и да смущава християните. За това тогавашните свети архиереи, като истински пастири на Христовото стадо помолили цар Константин да заповяда да бъде свикан събор и като се събрали по царска заповед триста и осемнадесет отци в Никея, посрамили Арий и съмишлениците му и доказали пред царя и пред Арий, че Христос е истински Бог. Тогава проклели Арий и съмишлениците му и го отлъчили от Църквата, и по вдъхновение от Светия Дух написали Символа на вярата, тоест: „Вярвам в един Бог Отец...“ На този събор присъствали първите църковни водачи: патриарх Силвестър – папа Римски, Митрофан Цариградски, Александър Александрийски, Севастий Антиохийски, Макарий Иерусалимски, свети Атанасий, свети Спиридон и др.

Когато Александрийският патриарх Петър бил на смъртно легло, неколцина свещеници го помолили да прости на Арий и да го приеме в Църквата, а Петър им рекъл: „Христос ми се яви с раздрана риза и като Го попитах кой я е раздрал, ми каза: „Арий я раздра. Да не Го приемаш вече в Моята Църква. Защото е мерзък и на този свят, и на онзи“. И така, Петър заповядал на онези свещеници да нямат общение с него и да не го приемат, понеже Сам Господ го е проклел. Тогава този събор посрамил Арий и го отлъчили от Христовата Църква, и утвърдили и проповядвали православната вяра, че Христос е равен с Отца, роден преди всички векове, а не сътворен, както е написано в Символа на вярата от светите Отци чрез Светия Дух, към което и ние се придържаме и изповядваме, че е истина. А на светите Отци - вечна памет за това, че са се потрудили за слава Божия и за чест на православната ни вяра сега и винаги и във вечните векове, Амин.

{{_LINK1_}}

